

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski (sprawozdawca)

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania W. P.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

o wysokość emerytury policyjnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 kwietnia 2015 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 20 stycznia 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca odwołał się od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 2009 r. ustalającej wysokość jego emerytury policyjnej poczynawszy od dnia 1 stycznia 2010 r. na kwotę 2.195,14 zł. Decyzja została wydana na podstawie art. 15b w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej

Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.) oraz w związku z otrzymaniem z IPN Informacji o przebiegu służby wnioskodawcy w organach bezpieczeństwa państwowego, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U. 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.).

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 4 października 2012 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy od ww. decyzji. Z kolei Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 21 października 2013 r. oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 4 października 2012 r..

W dniu 29 grudnia 2014 r. pełnomocnik wnioskodawcy wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 21 października 2013 r. Na skutek podjęcia przez Sąd Apelacyjny czynności sprawdzających w zakresie wartości przedmiotu zaskarżenia, pełnomocnik wnioskodawcy skorygował wartość przedmiotu zaskarżenia z pierwotnie wskazanej kwoty 36.252 zł do kwoty 9.914,88 zł (k. 198 pismo pełnomocnika wnioskodawcy z dnia 16 stycznia 2015 r. złożone w wykonaniu wezwania do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej).

Sąd Apelacyjny, działając zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., postanowieniem z dnia 20 stycznia 2015 r. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy. W uzasadnieniu wskazał, że sprawy o wysokość świadczenia emerytalno-rentowego są sprawami o świadczenie, których dopuszczalność zaskarżenia skargą kasacyjną podlega ograniczeniu ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia. Stwierdził, że w tej sprawie wartości przedmiotu zaskarżenia, wyliczona zgodnie z art. 22 k.p.c., wynosi mniej niż minimalna wartość przedmiotu zaskarżenia, która warunkuje dopuszczalność skargi kasacyjnej.

Postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 20 stycznia 2015 r. zaskarżył w całości pełnomocnik wnioskodawcy, wnosząc o jego uchylenie. W uzasadnieniu zażalenia stwierdził, że odrzucenie skargi kasacyjnej jest niezasadne ze względu na przyjęcie przez Sąd Apelacyjny niewłaściwego sposobu wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Zdaniem pełnomocnika do wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w tej sprawie powinna znaleźć zastosowanie reguła określona w art. 21 § 1 k.p.c. w zw. z art. 19 § 1 k.p.c. w zw. z art. 22 k.p.c., a nie tylko reguła

przyjęta w art. 22 k.p.c. Stanowisko to uzasadniał, powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2012 r., III UZP 3/12, OSNP 2013 nr 9-10, poz. 112. W uchwale tej Sąd Najwyższy stwierdził, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, których przedmiotem jest zmiana wysokości świadczenia powtarzającego się, wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 zd. pierwsze i drugie k.p.c.) ustala się na podstawie art. 22 k.p.c. w odniesieniu do świadczeń przyszłych, a w odniesieniu do świadczeń zaległych na podstawie art. 19 § 1 k.p.c. W razie dochodzenia świadczeń przyszłych i zaległych stosuje się art. 21 k.p.c. Według pełnomocnika wnioskodawcy w tej sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia powinna zostać ustalona poprzez „zsumowanie iloczynu kwoty 825,82 zł x 60 miesięcy (od dnia 1 października 2010 r. do dnia złożenia skargi kasacyjnej 29 grudnia 2014 r. – wyliczone w oparciu o art. 19 § 1 k.p.c.) oraz iloczynu kwoty 825,82 zł x 12 miesięcy (wyliczone w oparciu o art. 22 k.p.c.)”, co daje łączną kwotę 59.460 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy podkreślić, że w tej sprawie istotą sporu było ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego, które uległo obniżeniu na skutek wydania zaskarżonej decyzji. Okoliczność ta nie była kwestionowana przez pełnomocnika wnioskodawcy. W przypadku sporu o wysokość świadczenia emerytalnego, dopuszczalność skargi kasacyjnej, zgodnie z art. 398² § 1 zd. pierwsze i drugie k.p.c., zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia. W sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych wartość przedmiotu zaskarżenia nie może być niższa niż 10.000 zł.

Sąd Apelacyjny, dokonując kontroli dopuszczalności skargi kasacyjnej w zakresie wartości przedmiotu zaskarżenia, zastosował prawidłowy sposób wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia.

Stanowisko pełnomocnika wnioskodawcy i zaproponowany w zażaleniu sposób wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia są nieprawidłowe. Pełnomocnik wnioskodawcy oparł je na błędnym i bliżej nieuzasadnionym założeniu, że w tej sprawie wnioskodawca zaskarżając decyzję Dyrektora Zakładu Emerytalno-

Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 2009 r., dochodził również świadczeń zaległych za okres od 1 października 2010 r. do dnia złożenia skargi kasacyjnej, tj. 29 grudnia 2014 r. Tymczasem zaskarżoną decyzją, wydaną w dniu 29 października 2009 r., rozstrzygnięto o wysokość emerytury wnioskodawcy na przyszłość, tj. począwszy od dnia 1 stycznia 2010 r. Z kolei w odwołaniu od tej decyzji wnioskodawca wnosił o: 1) jej uchylenie, 2) bądź zawieszenie jej wykonania do czasu wydania orzeczenia w przedmiotowej sprawie przez Trybunał Konstytucyjny, 3) wypłacanie od organu emerytalno-rentowego kwoty pieniężnej stanowiącej różnicę między kwota dotychczasowej wysokości emerytury brutto a kwotą brutto wynikającą z zaskarżonej decyzji za każdy miesiąc począwszy od dnia 1 stycznia 2010 r. Wnioskodawca w tej sprawie nie dochodzi zatem podwyższenia świadczeń za okres poprzedzający obniżenie wysokości świadczenia emerytalnego wskazany w zaskarżonej decyzji. Uwzględniając treść zaskarżonej decyzji, przedmiotem postępowania w tej sprawie jest ustalenie wysokości świadczeń emerytalnych na przyszłość. Tym samym wartość przedmiotu zaskarżenia należało wyliczyć wyłącznie w oparciu o art. 22 k.p.c.

Powyższe znajduje potwierdzenie również w powołanej przez pełnomocnika wnioskodawcy uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2012 r., III UZP 3/12, OSNP 2013 nr 9-10, poz. 112. W uchwale tej Sąd Najwyższy uznał, że przyjęte w orzecznictwie Izby Cywilnej Sądu Najwyższego stanowisko, że w razie dochodzenia świadczeń za okres przed wniesieniem pozwu, które powinny być spełnione w sposób powtarzający się i świadczeń powtarzających się na przyszłość, wartość przedmiotu sporu oblicza się jako sumę całej wartości świadczeń za czas ubiegły oraz ich wartości określonej w k.p.c. jako wartość przedmiotu sporu w sprawach o prawo do świadczeń powtarzających się (art. 22 k.p.c.), może zostać uznane za prawidłowe także w odniesieniu do spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Mając na względzie powyższe oraz okoliczność, że wartość przedmiotu zaskarżenia, wyliczona zgodnie z art. 22 k.p.c. wyniosła mniej niż 10.000 zł (pismo pełnomocnika wnioskodawcy z dnia 16 stycznia 2015 r. złożone w wykonaniu

wezwania do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej), skargę kasacyjną należało odrzucić na podstawie art. 398² § 1 k.p.c., jako niedopuszczalną.

Uwzględniając powyższe Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.